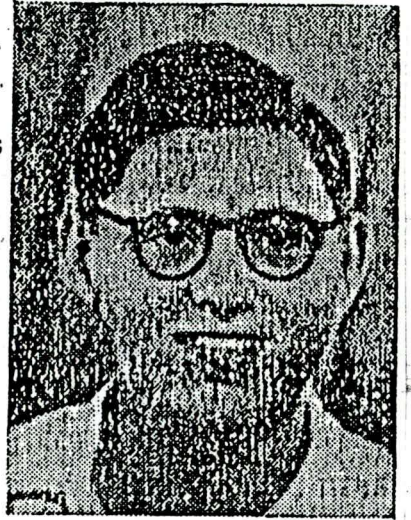

קימל דויד

בן שמריהו וייטל. נולד ב-17.10.1930
בברלין, בירת גרמניה, וב-1933 עלה לארץ
עם בית הוריו שהתישבו בפתח-תקוה. אחרי
סיום בית-הספר למד בישיבות „אחי
תמימים“, „הברון“, ו„בית-יוסף“. בעל
תפיסה מהירה. בן 5 נכנס לכיתה א'
וכשסיים לימודיו בכיתה זו העלוהו מוריו
שתי כיתות נוספות. מוריו מעידים על
כשרונותיו הבולטים, ובעל ה„ישיבה“ שבה
למד ביקש מאת הוריו להשאירו בין
תלמידיו משום שבעזרתו הם מיטיבים כולם לתפוס את הלימודים. הצטרף
לתנועת-הנוער „עזרא“ שליד פועלי אגודת-ישראל. השתתף ביסוד גרעין
בשם „נתיבה“ בקיבוץ חפץ-חיים, מתוך הרגשת תובה להיות לעזר להוריו
ויתר על נטייתו האישית לחיים בקיבוץ, חזר הביתה ולמד את מלאכת
החשמלאות. הצטרף לארגון „בני-עקיבא“ ולגדנ"ע כדי להכשיר עצמו
להגנת המולדת. היה בעל אופי מוצק. מתמיד ויסודי. בכשרונותיו נתחבב
גם כאן מהרה על כל יודעיו כמו במקומותיו הקודמים.
משפרצה מלחמת-השחרור התגייס לשירות מלא באמצע דצמבר
1947 ולהפצרותיו הועבר למחלקת חי"ש עוד בהיותו בן 17. נשלח לכפר-
יעבץ והשתתף בהגנת המקום והסביבה בתנאים הקשים ביותר. אחרי ימים
אחדים נפצע בקרב, בשעת התקפת כוחות-אויב מרובים, ובעודו שותת
דם הריק עוד שלוש מחסניות „סטן“ על האויב המתקרב. אחרי שבועות
אחדים יצא מבית-החולים, חזר לשירות, נשלח לפלוגה דתית בחזית
המרכז והצטיין בגבורתו. גמר קורס חבלנות והשתתף בהרבה קרבות של
חטיבתו, ובכלל זה — בכיבוש סלמה, חיריה, כפר-סבא הערבית, קאקון,
טנטורה, קולה, רנתייה ועוד. באחרונה נשלח לנגב ובחנוכה תש"ט אמר
שם לחבריו: „חבריה, בבית אוכלים כעת לביבות. בפתח-תקוה שלנו
שמת, עורכים נשפים וחגיגות. אך אין דבר, גם לנו יהיה שמח. עוד
מעט נאכיל את המצרי לביבות ממעשה ידינו“. שמחה זו נשארה קורנת
על פניו כשנפגע מפצצה שנורקה לעמדתו, בחזית פלוגיה—עיראק
אלמנשיה, ביום 28.12.1948, היה קבור בפלוגיה. הועבר לנחלת-יצחק.